

บทความวิจัย

การศึกษาระดับแบบวัดและประเมินทักษะกีฬาบาสเกตบอลของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์

ภัทรดนัย ประสานตรี

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์

Received: 3 November 2024 / Revised: 19 November 2024 / Accepted: 25 April 2025

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและสร้างเกณฑ์ปกติแบบทักษะการเลี้ยงลูก ทักษะการรับและการส่งลูก และทักษะการยิงประตู กีฬาบาสเกตบอล นักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์

วิธีดำเนินการวิจัย กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ระดับหลักสูตรระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์ ที่ผ่านการเรียนวิชาบาสเกตบอลมาแล้ว ปีการศึกษา 2563 จำนวน 100 คน แบ่งเป็นนักศึกษาชายจำนวน 75 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 25 คน โดยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูก แบบทดสอบทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล และแบบทดสอบทักษะการยิงประตู วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและคะแนนที่

ผลการวิจัย (1) ผลการศึกษาระดับการทดสอบทักษะบาสเกตบอล พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนแบบทดสอบ เพศชาย ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 29.29 ± 11.52 และหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.57 ± 9.18 แยกเป็นการทดสอบรายด้านทักษะการเลี้ยงลูก ชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.11 ± 9.37 หญิง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 30.44 ± 6.36 ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล ชายมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 31.53 ± 6.06 หญิง มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 25.68 ± 3.75 และทักษะการยิงประตู ชายมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 17.24 ± 5.22 หญิง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 11.60 ± 2.36 (2) ผลการสร้างเกณฑ์ปกติระดับทักษะกีฬาบาสเกตบอล พบว่า คะแนนที่ “ระดับยอดเยี่ยม” สำหรับนักศึกษาชายและนักศึกษหญิง อยู่ที่ 67 คะแนนขึ้นไปเท่านั้น นักศึกษาชายจะมีคะแนนใน “ระดับดีมาก” ที่ 53-66 คะแนน ขณะที่ นักศึกษาหญิงจะมีคะแนน 61-66 คะแนน “ระดับดี” สำหรับนักศึกษาชายอยู่ที่ 39-52 คะแนน ในขณะที่หญิงอยู่ที่ 50-60 คะแนน สำหรับ “ระดับพอใช้” นักศึกษาชายจะมีคะแนนที่ 25-38 คะแนน และหญิงอยู่ที่ 39-49 คะแนน สุดท้าย “ระดับต้องปรับปรุง” นักศึกษาชายจะมีคะแนนต่ำกว่า 24 คะแนนลงมา ส่วนหญิงอยู่ที่ 38 คะแนนลงมา

สรุปผลการวิจัย นักศึกษาชายมีทักษะกีฬาบาสเกตบอลเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาหญิงทุกด้าน ได้แก่ การเลี้ยงลูก รับ-ส่งลูก และยิงประตู โดยเกณฑ์ระดับทักษะแบ่งเป็น 5 ระดับ ทั้งนักศึกษาชายและหญิงมีระดับยอดเยี่ยมเท่ากัน แต่ระดับอื่นแตกต่างกันอย่างชัดเจน การใช้คะแนนที่ในการสร้างเกณฑ์เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้สอนประเมินและพัฒนาทักษะผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม

คำสำคัญ: ระดับแบบวัด / การประเมินทักษะ / กีฬาบาสเกตบอล / นักศึกษา

Original Article**A STUDY OF THE MEASUREMENT AND EVALUATION OF BASKETBALL SKILLS OF STUDENTS THAILAND NATIONAL SPORTS UNIVERSITY, PHETCHABUN CAMPUS****Phatthanadanai Prasanthri**

Faculty of Education, Thailand National Sports University, Phetchabun Campus Thailand

Received: 3 November 2024 / Revised: 19 November 2024 / Accepted: 25 April 2025

Abstract

Purpose This research aimed to study and establish norms for dribbling skills, receiving and passing skills, and shooting skills in basketball, students of the Faculty of Education, National Sports University, Phetchabun Campus.

Methods The sample group was 100 undergraduate students of the Faculty of Education, National Sports University, Phetchabun Campus, who had taken basketball courses in the 2020 academic year. They were divided into 75 male students and 25 female students. Multistage random sampling was used. The instruments used were the dribbling skills test, the basketball receiving and passing skills test, and the shooting skills test. Data were analyzed by finding the mean, standard deviation, and t-score.

Results (1) The results of the basketball skills test found that the average score of the test for males was 29.29 ± 11.52 , and the average score for females was 22.57 ± 9.18 , divided into the dribbling skills test. Men had an average score of 39.11 ± 9.37 , women had an average score of 30.44 ± 6.36 . Basketball receiving and passing skills for men had an average score of 31.53 ± 6.06 , women had an average score of 25.68 ± 3.75 , and shooting skills. The average score of males was

17.24 ± 5.22 , while the average score of females was 11.60 ± 2.36 . (2) The results of the creation of the standard criteria for basketball skills found that the "excellent" scores for male and female students were 67 points or higher. Male students had "very good" scores of 53-66 points, while female students had scores of 61-66 points. "Good" scores for male students were 39-52 points, while females had scores of 50-60 points. For "fair" scores, male students had scores of 25-38 points, while females had scores of 39-49 points. Finally, "needs improvement" scores were lower than 24 points for male students, while females had scores of 38 points or lower.

Conclusion Male students have higher average basketball skills than female students in all aspects, including dribbling, receiving-passing, and shooting. The skill level criteria are divided into 5 levels. Both male and female students have the same level of Excellent, but other levels are clearly different. Using T-scores to create criteria is an effective method that helps teachers evaluate and develop students' skills appropriately.

Key Words: Level of measurement / Skill assessment / Basketball / Students

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเล่นกีฬาเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจของบุคคลในการศึกษาระดับอุดมศึกษา กีฬามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมสุขภาพ ความสามัคคี และความเป็นผู้นำ ซึ่งกีฬาบาสเกตบอลเป็นหนึ่งในกีฬาที่นิยมและได้รับความสนใจจากนักศึกษาอย่างมาก เนื่องจากเป็นกีฬาที่ต้องใช้ทักษะทางกายภาพและทางกลยุทธ์อย่างสูง (Mahacharoen, 2017)

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์ เป็นสถาบันที่มุ่งเน้นในการพัฒนาทักษะและความสามารถทางการกีฬาของนักศึกษาอย่างเต็มที่ เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายดังกล่าว การประเมินทักษะกีฬาบาสเกตบอล จึงเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากเป็นการวัดผลและพัฒนาทักษะของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Kulkasem, 2016) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การประเมินทักษะกีฬาบาสเกตบอล เนื่องจากทักษะต่างๆในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ได้แก่ ทักษะการเลี้ยงลูก ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล และทักษะการยิงประตู ซึ่งแต่ละทักษะมีความสำคัญและส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ซึ่งการประเมินทักษะเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ฝึกสอนสามารถระบุจุดแข็งและจุดอ่อนของนักกีฬาได้อย่างชัดเจน ทำให้สามารถวางแผนการฝึกซ้อมที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การประเมินทักษะยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจให้นักกีฬาในการพัฒนาตนเองและปรับปรุงทักษะที่จำเป็นในการแข่งขัน (Department of Physical Education, 2015) อย่างไรก็ตาม การวัดและประเมินทักษะกีฬาบาสเกตบอลในปัจจุบันยังขาดเครื่องมือที่มีความ

เหมาะสมและทันสมัย อันจะเป็นประโยชน์ในการประเมินผลและปรับปรุงการฝึกซ้อมให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพสูงขึ้น ดังนั้น การพัฒนาแบบวัดและประเมินทักษะกีฬาบาสเกตบอลที่เหมาะสมกับนักศึกษามหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์ จึงเป็นสิ่งจำเป็น (The National Olympic Committee of Thailand under Royal Patronage, 2019) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mahacharoen (2017) ที่ระบุว่า การพัฒนาแบบทดสอบที่เฉพาะเจาะจงสำหรับนักศึกษาในแต่ละสถาบันจะช่วยให้การประเมินทักษะมีความแม่นยำและเป็นประโยชน์มากขึ้น และงานวิจัยของ (Kulkasem, 2016) ที่ชี้ให้เห็นว่า การประเมินผลที่ดีจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะและประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักศึกษา ซึ่ง Johnson และ Nelson (1974) กล่าวว่าแบบทดสอบที่ดี ต้องมีความเที่ยงตรงที่สามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดตรงตามจุดมุ่งหมาย ความเชื่อมั่นแบบทดสอบมีความแน่นอนในการวัดโดยการทดสอบหลายครั้งก็ได้ผลเช่นเดิม มีเกณฑ์ปกติเพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรเฉพาะกลุ่ม และมีความเป็นปรนัย แบบทดสอบมีมาตรฐานที่แน่นอนชัดเจนในการดำเนินงานและการให้คะแนน แม้จะมีผู้วัดหลายคนก็ได้คำตอบหรือคะแนนเท่ากัน และเกณฑ์การให้คะแนน ตามแนวคิดทฤษฎี (Mertler, 2000) ได้อธิบายวิธีการออกแบบเกณฑ์การให้คะแนนที่มีประสิทธิภาพในห้องเรียน ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการประเมินทักษะกีฬาบาสเกตบอลได้แบบเกณฑ์การให้คะแนน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบวัดและประเมิน

ทักษะกีฬาบาสเกตบอลที่มีความเหมาะสม ถูกต้อง และน่าเชื่อถือ เพื่อให้ให้นักศึกษาและผู้ฝึกสอนได้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลทักษะกีฬาบาสเกตบอลอย่างมีประสิทธิภาพ งานวิจัยนี้จะช่วยให้เกิดความเข้าใจและการพัฒนาทักษะกีฬาบาสเกตบอลในนักศึกษามากยิ่งขึ้น (Kitiyas, 2018) ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพทางกีฬาของนักศึกษาและการเติบโตของวงการกีฬาบาสเกตบอลในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูก ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล และทักษะการยิงประตู นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ แบบทักษะการเลี้ยงลูก ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล และทักษะการยิงประตู กีฬาบาสเกตบอล นักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์

วิธีดำเนินการวิจัย

การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง งานวิจัยนี้ได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการการทำวิจัยในมนุษย์จาก คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ เลขที่โครงการวิจัย TNSU-EDU 194/2563 รับรองเมื่อวันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2564

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์ แบ่งเป็นเพศชาย 90 คน และเป็นเพศหญิง 30 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 120 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์ ที่ผ่านวิชาบาสเกตบอลปีการศึกษา 2563 มาแล้ว โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Krejcie และ Morgan (1970) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 92 คน เพื่อป้องกันการสูญหายของกลุ่มตัวอย่าง จึงกำหนดกลุ่มตัวอย่าง เป็นจำนวน 100 คน แบ่งเป็นนักศึกษาชายจำนวน 75 คน นักศึกษาหญิง จำนวน 25 คน โดยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย (1) ทักษะการเลี้ยงลูก (Dribbling Skills) (2) ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล (Passing and Receiving Skills) และ (3) ทักษะการยิงประตู (Shooting Skills) ที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเฉพาะหน้าโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน หาความเชื่อถือได้ โดยการทดสอบซ้ำ (test-retest method) ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) และหาความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.98

การพัฒนาเครื่องมือวิจัย แบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลสำหรับนักศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับกีฬาบาสเกตบอล จากเอกสาร ตำรา คู่มือเอกสารงานวิจัย

2. ร่างแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล กำหนดรายละเอียดแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล ดังนี้

2.1) รูปแบบการทดสอบทักษะบาสเกตบอล

2.1.1) **ทักษะการเลี้ยงลูก** เพื่อวัดความสามารถในการเลี้ยงลูกและส่งลูกบาสเกตบอลได้อย่างถูกต้องและแม่นยำภายใน 60 วินาที โดยใช้อุปกรณ์ ได้แก่ ลูกบาสเกตบอล, นาฬิกาจับเวลา, กรวยยาง 7 กรวย, ป้ายสีแดง เหลือง เขียว

วิธีการทดสอบ: (1) ผู้เข้าทดสอบเริ่มเลี้ยงลูกจากจุดเริ่มต้น (A) ชิกแซกผ่านกรวย 7 อัน (2) ถึงจุด B ให้หยุดและรอรับสัญญาณสีจากผู้ทดสอบ (3) ส่งลูกไปยังป้ายสีที่ถูกต้อง (C, D, E) (4) นับจำนวนรอบที่ทำได้ถูกต้องภายในเวลา 60 วินาที (5) ทำการทดสอบ 1 ครั้ง

การให้คะแนน: ให้ 1 คะแนนต่อ 1 รอบที่ทำได้ครบถ้วนและถูกต้อง (เลี้ยงและส่งลูกสี) ภายใน 60 วินาที

2.1.2) **ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล** เพื่อวัดความสามารถของผู้เข้ารับการทดสอบในการส่งลูกบาสเกตบอลแบบสองมือระดับอกให้กระทบผนังได้อย่างแม่นยำและต่อเนื่องภายในเวลา 60 วินาที โดยใช้อุปกรณ์และสถานที่ ได้แก่ ลูกบาสเกตบอล, เทปวัดระยะ, นาฬิกาจับ

เวลา, ผนังเรียบ (เขียนเส้นเริ่มต้นห่างจากผนัง 2 เมตร)

วิธีการทดสอบ: (1) ผู้เข้ารับการทดสอบยืนหลังเส้นเริ่มต้น ห่างจากผนัง 2 เมตร (2) เมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” ให้ส่งลูกบาสเกตบอลแบบสองมือระดับอกให้กระทบผนังต่อเนื่อง (3) ดำเนินการทดสอบเป็นเวลา 60 วินาที (4) หากลูกหลุดมือ ให้รีบเก็บและส่งต่อทันที

การให้คะแนน: นับจำนวนครั้งที่ส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนังสำเร็จภายในเวลา 60 วินาที ยิ่งจำนวนครั้งมาก แสดงถึงทักษะที่ดี และบันทึกผลเป็นคะแนนดิบ (จำนวนครั้งที่ส่งได้ใน 60 วินาที)

2.1.3) **ทักษะการยิงประตู** เพื่อวัดความแม่นยำและความเร็วในการยิงลูกบาสเกตบอลเข้าสู่ห่วงภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยใช้อุปกรณ์และสถานที่ ได้แก่ ลูกบาสเกตบอล, ห่วงบาสเกตบอลมาตรฐาน, นาฬิกาจับเวลา และเส้นกำหนดจุดยิง (ระยะ 3 เมตรจากห่วง)

วิธีการทดสอบ: (1) ผู้เข้ารับการทดสอบยืนที่จุดยิงซึ่งกำหนดไว้ห่างจากห่วง 3 เมตร (2) เมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” ให้ยิงลูกบาสเกตบอลเข้าสู่ห่วงได้ตามจำนวนครั้งมากที่สุดภายในเวลา 60 วินาที (3) ผู้ช่วยทดสอบคอยส่งลูกคืนให้เพื่อความต่อเนื่องในการยิง (4) สามารถยิงได้ต่อเนื่องโดยไม่จำกัดจำนวนครั้ง

การให้คะแนน: นับจำนวนครั้งที่ยิงลูกบาสเกตบอลลงห่วงสำเร็จภายในเวลา 60 วินาที ยิ่งจำนวนครั้งมาก แสดงถึงความสามารถที่ดี และบันทึกผลเป็นคะแนนดิบ (จำนวนครั้งที่ยิงลงห่วงได้)

2.2) *เกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล* (Rubric) ผู้วิจัยใช้การให้คะแนน 5 สเกล โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญในการประเมินทักษะบาสเกตบอล จำนวน 3 ท่าน โดยอ้างอิงการประเมินทักษะบาสเกตบอล (Mertler, 2000) สามารถอธิบายวิธีการออกแบบเกณฑ์การให้คะแนนที่มีประสิทธิภาพในห้องเรียน ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการประเมินทักษะกีฬาบาสเกตบอลได้ ดังนี้

2.2.1) *ทักษะการเลี้ยงลูก* (Dribbling Skills) ระดับ 5 “ยอดเยี่ยม” หมายถึง การเลี้ยงลูกได้อย่างแม่นยำและควบคุมได้ดี สามารถเปลี่ยนทิศทาง และความเร็วได้ตามต้องการ ระดับ 4 “ดีมาก” หมายถึง การเลี้ยงลูกได้ดี มีความแม่นยำในการควบคุม สามารถเปลี่ยนทิศทางได้ แต่บางครั้งอาจมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย ระดับ 3 “ดี” หมายถึง การเลี้ยงลูกค่อนข้างดี มีความแม่นยำพอสมควร แต่ยังมีข้อผิดพลาดที่ส่งผลต่อการควบคุม ระดับ 2 “พอใช้” หมายถึง การเลี้ยงลูกไม่ค่อยดี มีปัญหาในการควบคุมและเปลี่ยนทิศทาง ระดับ 1 “ต้องปรับปรุง” หมายถึง การเลี้ยงลูกมีปัญหาหลักๆ ไม่สามารถควบคุมลูกบอลได้ดี

2.2.2) *ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล* (Passing and Receiving Skills) ระดับ 5 “ยอดเยี่ยม” หมายถึง การส่งลูกแม่นยำและรวดเร็ว รับลูกได้อย่างมั่นคงและปลอดภัย ระดับ 4 “ดีมาก” หมายถึง การส่งลูกดี มีความแม่นยำและรวดเร็ว รับลูกได้ดี มีบางครั้งที่อาจมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย ระดับ 3 “ดี” หมายถึง การส่งลูกค่อนข้างดี มีความแม่นยำพอสมควร รับลูกได้บ้าง แต่บางครั้งมีข้อผิดพลาด ระดับ 2 “พอใช้”

หมายถึง การส่งลูกไม่ค่อยดี มีข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในการส่งและรับลูก ระดับ 1 “ต้องปรับปรุง” หมายถึง การส่งลูกและการรับลูกมีปัญหา และมีข้อผิดพลาดอย่างมาก

2.2.3) *ทักษะการยิงประตู* (Shooting Skills) ระดับ 5 “ยอดเยี่ยม” หมายถึง การยิงประตูแม่นยำและมีความสม่ำเสมอสูง ทำคะแนนได้บ่อยครั้ง ระดับ 4 “ดีมาก” หมายถึง การยิงประตูดี มีความแม่นยำและทำคะแนนได้บ่อยครั้ง แต่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย ระดับ 3 “ดี” หมายถึง การยิงประตูค่อนข้างดี มีความแม่นยำพอสมควร แต่ทำคะแนนได้ไม่สม่ำเสมอ ระดับ 2 “พอใช้” หมายถึง การยิงประตูไม่ค่อยดี มีข้อผิดพลาดบ่อยครั้งและทำคะแนนได้น้อย ระดับ 1 “ต้องปรับปรุง” หมายถึง การยิงประตูมีปัญหาอย่างมาก ทำคะแนนได้น้อยมากหรือไม่สามารถทำคะแนนได้

3. นำแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) และให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 5 ท่าน ได้ค่าความสอดคล้องทั้งหมดเท่ากับ 0.95

4. การหาคุณภาพเครื่องมือ นำแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 3 รายการและแบบทดสอบไปทดสอบเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยการทดสอบกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เป็นนักศึกษาชาย จำนวน 15 คน และนักศึกษาหญิง จำนวน 15 คน รวมเป็น 30 คน โดยค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล โดยใช้

สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson' Product-Moment Correlation Coefficient) โดยแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่ใช้ในการทดสอบครั้งนี้มีความเชื่อมั่นทางบวกในระดับสูงในเพศชายและหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=0.95$, $r=0.93$) ตามลำดับ แล้วนำแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลฉบับสมบูรณ์ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยสาขาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์ ไปติดต่อกับผู้บริหารคณะศึกษาศาสตร์ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล พร้อมทั้งนัดหมาย วันเวลากับนักศึกษา
2. เตรียมอุปกรณ์ สถานที่สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล ให้มีสภาพคล้ายคลึงกันมากที่สุด
3. ศึกษารายละเอียด อธิบายสาธิตการใช้แบบทดสอบ ให้ผู้ช่วยในการวิจัยเข้าใจขั้นตอนต่างๆ ตรงกัน
4. ดำเนินการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างแต่ละห้องและรวบรวมข้อมูล ตามวันเวลาที่ได้ออกความ

อนุเคราะห์ นำเก็บข้อมูลและรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดสอบแต่ละรายการเพื่อนำไปวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation; S.D.) ของคะแนนการทดสอบทักษะบาสเกตบอลของแต่ละรายการ
2. เปลี่ยนคะแนนดิบแต่ละรายการให้เป็นคะแนนที (T-score)
3. สร้างระดับ โดยใช้คะแนนที (T-score) แบ่งระดับทักษะบาสเกตบอล แต่ละรายการ และรวมทุกรายการแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ ยอดเยี่ยม ดีมาก ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาระดับทักษะบาสเกตบอล นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ นักศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์ พบว่า

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะบาสเกตบอลของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง

รายการทดสอบ	ชาย (n=75)		หญิง (n=25)	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ทักษะการเลี้ยงลูก (คะแนน/60 วินาที)	39.11	9.37	30.44	6.36
ทักษะการรับและการส่งลูก (คะแนน/60 วินาที)	31.53	6.06	25.68	3.75
ทักษะการยิงประตู (คะแนน/60 วินาที)	17.24	5.22	11.60	2.36
ค่าเฉลี่ยรวม	29.29	11.52	22.57	9.18

จากตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบทักษะบาสเกตบอล พบว่าค่าเฉลี่ยรวมคะแนนแบบทดสอบ เพศชายค่าเฉลี่ยเท่ากับ 29.29 ± 11.52 และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.57 ± 9.18 แยกเป็นการทดสอบรายด้านทักษะการเลี้ยงลูก เพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.11 ± 9.37 เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.44 ± 6.36 ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล เพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 31.53 ± 6.06 เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.68 ± 3.75

และทักษะการยิงประตู เพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.24 ± 5.22 เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.60 ± 2.36

2. ผลการสร้างเกณฑ์ระดับทักษะบาสเกตบอลนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์ รายละเอียดดังนี้

2.1) แบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงระดับทักษะบาสเกตบอลของนักศึกษาชายและหญิง: ทักษะการเลี้ยงลูก

ระดับ	ชาย (n=75)		หญิง (n=25)	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ยอดเยี่ยม	≥ 53 คะแนนขึ้นไป	≥ 67 ขึ้นไป	≥ 39 คะแนนขึ้นไป	≥ 67 ขึ้นไป
ดีมาก	44-52 คะแนน	53-66	34-38 คะแนน	61-66
ดี	34-43 คะแนน	39-52	27-33 คะแนน	50-60
พอใช้	25-33 คะแนน	25-38	21-26 คะแนน	39-49
ต้องปรับปรุง	≤ 25 คะแนนลงมา	≤ 24 ลงมา	≤ 20 คะแนนลงมา	≤ 38 ลงมา

ตารางที่ 3 แสดงระดับทักษะบาสเกตบอลของนักศึกษาชายและหญิง: ทักษะการรับลูกและส่งลูก

ระดับ	ชาย (n=75)		หญิง (n=25)	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ยอดเยี่ยม	≥ 43 คะแนนขึ้นไป	≥ 67 ขึ้นไป	≥ 35 คะแนนขึ้นไป	≥ 67 ขึ้นไป
ดีมาก	37-42 คะแนน	53-66	30-34 คะแนน	61-66
ดี	31-36 คะแนน	39-52	26-29 คะแนน	50-60
พอใช้	25-30 คะแนน	25-38	20-25 คะแนน	39-49
ต้องปรับปรุง	≤ 25 คะแนนลงมา	≤ 24 ลงมา	≤ 19 คะแนนลงมา	≤ 38 ลงมา

ตารางที่ 4 แสดงระดับทักษะบาสเกตบอลของนักศึกษาชายและหญิง: ทักษะการยิงประตู

ระดับ	ชาย (n=75)		หญิง (n=25)	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ยอดเยี่ยม	≥23 คะแนนขึ้นไป	≥67 ขึ้นไป	≥17 คะแนนขึ้นไป	≥67 ขึ้นไป
ดีมาก	19-22 คะแนน	53-66	14-16 คะแนน	61-66
ดี	15-18 คะแนน	39-52	12-13 คะแนน	50-60
พอใช้	11-14 คะแนน	25-38	9-11 คะแนน	39-49
ต้องปรับปรุง	≤11 คะแนนลงมา	≤24 ลงมา	≤9 คะแนนลงมา	≤38 ลงมา

ตารางที่ 5 แสดงระดับทักษะบาสเกตบอลของนักศึกษาชายและหญิง: คะแนนที่ (T-score) รวมทุกรายการ

ระดับ	คะแนนที่ ชาย (n=75)	คะแนนที่ หญิง (n=25)
ยอดเยี่ยม	≥67 ขึ้นไป	≥67 ขึ้นไป
ดีมาก	53-66	61-66
ดี	39-52	50-60
พอใช้	25-38	39-49
ต้องปรับปรุง	≤24 ลงมา	≤38 ลงมา

2.2) แบบทดสอบทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ดังตารางที่ 3

2.3) แบบทดสอบทักษะการยิงประตู จำแนกตามเพศ ดังตารางที่ 4

2.4) ค่าคะแนน (T-score) ทักษะบาสเกตบอลทุกรายการของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ดังตารางที่ 5

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาระดับแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูก ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล และทักษะการยิงประตู นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์ พบว่า นักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยทักษะในทุกด้านสูงกว่า นักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะทางกายภาพ เช่น ความแข็งแรง ความคล่องตัว และประสบการณ์ด้านกีฬาที่มักพบมากในเพศชาย (Wilmore and Costill, 1999) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน

(ชาย 75 คน หญิง 25 คน) ได้รับการสุ่มจากประชากรทั้งหมด 120 คน โดยอ้างอิงจากตารางของ Krejcie และ Morgan (1970) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ขนาดกลุ่มตัวอย่างนี้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์ทางสถิติและการสร้างเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งนี้ การกำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากพอถือเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะเมื่อมีการแบ่งกลุ่มย่อยตามเพศหรือคุณลักษณะอื่นๆ เพื่อให้ได้ค่าทางสถิติที่มีความน่าเชื่อถือ (Best and Kahn, 2006) ซึ่งการสร้างเกณฑ์มาตรฐานควรใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดเพียงพอเพื่อให้ค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีเสถียรภาพ และสะท้อนถึงประชากรเป้าหมายได้อย่างแม่นยำ (Smoll and Schutz, 1985 ; Nitko, 1996) ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 100 คน ในครั้งนี้จึงถือว่าเหมาะสมและมีความเพียงพอในการนำไปใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติของระดับทักษะบาสเกตบอล แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่ชัดเจนในระดับทักษะระหว่างเพศชายและเพศหญิงในทักษะการเลี้ยงลูก การรับและการส่งลูกบาสเกตบอล รวมถึงทักษะการยิงประตู จากผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของทักษะการเล่นบาสเกตบอลสำหรับเพศชายอยู่ที่ 29.29 ± 11.52 ขณะที่เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 22.57 ± 9.18 ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเพศชายมีระดับทักษะที่สูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญ โดยเมื่อแยกตามทักษะต่างๆ พบว่าในทักษะการเลี้ยงลูก เพศชายมีค่าเฉลี่ยที่ 39.11 ± 9.37 ในขณะที่เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยที่ 30.44 ± 6.36 สะท้อนถึงความสามารถที่เหนือกว่าในทักษะนี้ สอดคล้องกับ Smith และ Johnson (2016) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเล่น

บาสเกตบอลระหว่างนักเรียนชายและหญิง โดยพบว่า เพศชายมีคะแนนเฉลี่ยที่สูงกว่าทั้งในทักษะการเลี้ยงลูก การรับและการส่งลูก รวมถึงการยิงประตู

ในแบบประเมินทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล เพศชายมีค่าเฉลี่ย 31.53 ± 6.06 และเพศหญิง 25.68 ± 3.75 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่ชัดเจนเช่นเดียวกัน ส่วนในทักษะการยิงประตู เพศชายมีค่าเฉลี่ย 17.24 ± 5.22 ขณะที่เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเพียง 11.60 ± 2.36 ผลลัพธ์เหล่านี้ยืนยันถึงข้อสันนิษฐานที่ว่าเพศชายมีพัฒนาการทักษะในกีฬาอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับเพศหญิง ซึ่งอาจสะท้อนถึงปัจจัยหลายประการ เช่น การฝึกซ้อมที่มากขึ้น ความสนใจในกีฬบาสเกตบอล และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาที่แตกต่างกันตามเพศ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Thomas และ French (1985) ระบุว่าเพศชายมีแนวโน้มที่จะพัฒนาทักษะในกีฬาที่ต้องการความแม่นยำและความคล่องตัวได้ดีกว่าเพศหญิง เนื่องจากมีการฝึกซ้อมและการเข้าร่วมในกิจกรรมกีฬามากกว่า โดยเฉพาะทักษะการยิงและการส่งในกีฬบาสเกตบอล ซึ่งเพศชายแสดงออกถึงการควบคุมทิศทางและความแรงของลูกที่ดีกว่า ผลการวิจัยเหล่านี้สอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ที่แสดงให้เห็นว่าทักษะการเล่นกีฬาในระดับมหาวิทยาลัยมักมีความแตกต่างตามเพศ (Patterson, 2018; Smith and Jones, 2020) โดยเพศชายมักจะมีโอกาสในการฝึกฝนและการแข่งขันมากกว่า ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาทักษะที่ดีกว่าในกีฬาเฉพาะด้าน

แบบประเมินทักษะการยิงประตูในเพศชายมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าในเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญ โดยเพศชายมีค่าเฉลี่ยที่ 17.24 ± 5.22 ขณะที่เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 11.60 ± 2.36 ความแตกต่างนี้สะท้อนให้เห็นถึงระดับการฝึกซ้อมและทักษะที่แตกต่างกันระหว่างเพศ ซึ่งอาจเกิดจากหลายปัจจัยสำคัญ เช่น ความถี่และความเข้มข้นในการฝึกฝน ความสนใจในกีฬาบาสเกตบอล รวมถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาตั้งแต่วัยเยาว์ โดยทั่วไปแล้วเพศชายมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์การเล่นกีฬามากกว่าเพศหญิง ซึ่งช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะเฉพาะตัวที่ดีขึ้น

2. ผลการสร้างเกณฑ์ปกติ แบบทักษะการเลี้ยงลูก ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอล และทักษะการยิงประตู กีฬาบาสเกตบอล นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเพชรบูรณ์

ระดับทักษะบาสเกตบอลคะแนนที่ (T-score) ของนักศึกษาชายและหญิง ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยใช้คะแนนดิบ และ คะแนนที่ (T-score) ในแต่ละรายการสามารถแบ่งระดับทักษะทางด้านกีฬาบาสเกตบอลแต่ละรายการ เพื่อใช้ในการกำหนดระดับความสามารถในแต่ละช่วงคะแนนได้อย่างเหมาะสม การแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนที่ช่วยให้สามารถเปรียบเทียบผลการทดสอบของนักศึกษาที่มีความแตกต่างกันทางเพศหรือกลุ่มได้ในระดับมาตรฐานเดียวกัน อีกทั้งยังสามารถจัดแบ่งระดับความสามารถของนักศึกษาได้อย่างเป็นระบบตามการกระจายแบบปกติ (Normal Distribution) โดยในงานวิจัยนี้ได้แบ่งระดับทักษะออกเป็น 5

ระดับ ได้แก่ ยอดเยี่ยม ดีมาก ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง ซึ่งช่วงคะแนนของแต่ละระดับถูกกำหนดตามหลักการทางสถิติ โดยใช้ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานในการแบ่งกลุ่ม เช่น นักศึกษาที่มีคะแนนอยู่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยมากจะอยู่ในกลุ่มที่ “ต้องปรับปรุง” ขณะที่นักศึกษาที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยในระดับสูงจะอยู่ในกลุ่ม “ดีมาก” หรือ “ยอดเยี่ยม” ซึ่งเกณฑ์นี้ถูกกำหนดโดยใช้คะแนนดิบและคะแนนที่ เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบทักษะของนักศึกษาชายและหญิงได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเกณฑ์ที่สร้างขึ้นนี้เป็นการสร้างมาตรฐานที่ช่วยให้ผู้ฝึกสอนหรือผู้ประเมินสามารถวัดทักษะและประเมินผลการพัฒนาของนักกีฬาได้อย่างแม่นยำ และเป็นระบบ ซึ่งการสร้างเกณฑ์ปกติในทักษะด้านกีฬาถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการประเมินทักษะทางการกีฬา

การประเมินแบบทดสอบทักษะในกีฬาบาสเกตบอล เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยในการวัดความสามารถของนักกีฬาในแต่ละทักษะหลักอย่างชัดเจน การใช้คะแนนที่ (T-score) ช่วยให้การประเมินทักษะมีความเที่ยงตรงและยุติธรรมมากขึ้น โดยไม่ถูกบิดเบือนจากความแตกต่างของคะแนนดิบในแต่ละกลุ่ม นอกจากนี้ การใช้การแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนที่ยังสามารถเปรียบเทียบผลการทดสอบระหว่างนักศึกษาที่มีความแตกต่างกันทั้งในแง่ของเพศและระดับความสามารถได้อย่างมีมาตรฐานเดียวกัน ซึ่งจะช่วยให้สามารถแยกแยะและแบ่งระดับทักษะได้ตามความเหมาะสม การแบ่งระดับทักษะเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ยอดเยี่ยม ดีมาก ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง ตามที่ใช้ใน

งานวิจัยนี้ เป็นการสร้างมาตรฐานที่มีหลักการทาง สถิติรองรับ เช่น การใช้ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อแบ่งระดับความสามารถของนักศึกษาอย่างเป็น ระบบ การใช้เกณฑ์เหล่านี้ จะช่วยให้ผู้ ประเมิน สามารถจัดกลุ่มนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ผลการประเมินมีความเป็นมาตรฐาน สูงขึ้น

การประเมินแบบทดสอบทักษะในกีฬา บาสเกตบอลยังมีบทบาทสำคัญในการวัดการพัฒนา ทักษะของนักกีฬาในแต่ละด้าน ซึ่งการใช้เกณฑ์ปกติ ทำให้การประเมินเป็นไปอย่างแม่นยำและสามารถ เปรียบเทียบผลการทดสอบระหว่างนักกีฬาได้อย่างมี ประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mertler (2001) ได้ระบุว่า การใช้คะแนนที่ (T-score) ในการ ประเมินทักษะช่วยลดความแตกต่างระหว่างคะแนน ดิบ และทำให้สามารถเปรียบเทียบผลการทดสอบ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันได้อย่างมี ประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การศึกษาของ Thomas และ Nelson (2001) ยังกล่าวถึงความสำคัญของการใช้เกณฑ์ปกติในการวัดทักษะการกีฬาที่เน้นความ สม่าเสมอและความชัดเจนในการให้ คะแนน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษานี้ที่ใช้คะแนนที่เพื่อแบ่ง ระดับทักษะของนักศึกษาที่มีความแตกต่างกัน ระหว่างเพศและความสามารถในการเล่น บาสเกตบอล

การสร้างเกณฑ์การวัดทักษะที่ได้จาก งานวิจัยนี้มีประโยชน์อย่างมากในการประยุกต์ใช้ใน หลายกลุ่มเป้าหมาย โดยสามารถนำไปใช้ได้ในส่วน ของครูและผู้ฝึกสอนกีฬา สามารถใช้เกณฑ์การวัด ทักษะนี้เป็นเครื่องมือในการประเมินและจัดกลุ่ม

นักศึกษาให้ตรงกับระดับทักษะที่แท้จริง เพื่อการ ฝึกสอนที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละ คน ส่วนนักศึกษา สามารถใช้เกณฑ์นี้ในการ ประเมินทักษะของตนเองและกำหนดเป้าหมายใน การพัฒนาทักษะการเล่นบาสเกตบอลได้อย่างชัดเจน และเป็นระบบ และสถาบันการศึกษา สามารถนำ เกณฑ์การวัดทักษะนี้ไปใช้ในการประเมินผลการ เรียนรู้ของนักศึกษา โดยมีมาตรฐานที่ชัดเจนและ สามารถเปรียบเทียบผลการประเมินของนักศึกษาใน แต่ละกลุ่มได้อย่างเที่ยงตรง รวมถึงนักวิจัยและ นักวิชาการด้านพลศึกษา สามารถนำเกณฑ์นี้ไปใช้ เป็นต้นแบบในการพัฒนาเครื่องมือวัดทักษะกีฬาใน สาขาอื่นๆและสามารถนำไปปรับใช้ในการศึกษา เพิ่มเติมเพื่อการวิจัยทางการกีฬา ในการใช้คะแนนที่ ในการแปลงคะแนนดิบเป็นเครื่องมือในการประเมิน ทักษะทางกีฬา จะช่วยให้การประเมินผลเป็นไปอย่าง เที่ยงตรงและยุติธรรม เนื่องจากสามารถเปรียบเทียบ ผลการทดสอบระหว่างกลุ่มที่มีความแตกต่างกันทาง เพศและระดับทักษะได้อย่างเป็นมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย นักศึกษาชายมีระดับ ทักษะกีฬาบาสเกตบอลเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาหญิง ในทุกด้าน ได้แก่ การเลี้ยงลูก การรับ-ส่งลูก และ การยิงประตู และในการสร้างเกณฑ์ปกติระดับ ทักษะกีฬาบาสเกตบอล แบ่งออกเป็น 5 ระดับ โดย นักศึกษาชายและหญิงมีคะแนนระดับ ยอดเยี่ยม เท่ากันที่ 67 คะแนนขึ้นไป แต่ระดับอื่นๆ มีความ แตกต่างกันตามเพศอย่างชัดเจน ซึ่งการใช้คะแนนที่ ในการสร้างเกณฑ์วัดทักษะเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้สอนใช้ การประเมินและพัฒนาทักษะ บาสเกตบอลในผู้เรียนได้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การพัฒนาการฝึกทักษะเฉพาะทาง: การวิจัยที่พบความแตกต่างของทักษะบาสเกตบอลระหว่างเพศชายและหญิง แนะนำให้ผู้ฝึกสอนพัฒนารูปแบบการฝึกที่เน้นการเพิ่มทักษะที่จำเป็นตามเพศ เช่น การพัฒนาทักษะการเลี้ยงลูกและการยิงประตูสำหรับเพศหญิง เพื่อให้ทักษะมีความเท่าเทียมและมีประสิทธิภาพในการเล่นเพิ่มขึ้น

2. การใช้เกณฑ์ประเมินเพื่อการติดตามผล: การใช้เกณฑ์ปกติและคะแนนที (T-score) ที่พัฒนาขึ้นจะเป็นประโยชน์ในการประเมินพัฒนาการของนักกีฬาในระยะยาว ผู้ฝึกสอนสามารถใช้เกณฑ์นี้ในการติดตามและปรับปรุงการฝึกซ้อมให้สอดคล้องกับระดับความสามารถของนักกีฬา

3. การออกแบบการฝึกที่เหมาะสม: การมีข้อมูลทักษะที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายและหญิง จะช่วยให้ผู้ฝึกสอนออกแบบการฝึกที่เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละเพศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การเพิ่มความถี่หรือความเข้มข้นในการฝึกให้สอดคล้องกับระดับความสามารถ เพื่อเพิ่มศักยภาพของนักกีฬา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งถัดไป ควรศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่อาจมีผลต่อทักษะการเล่นบาสเกตบอล เช่น ระดับความสนใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาตั้งแต่วัยเยาว์ รวมถึงความถี่และความเข้มข้นในการฝึกซ้อมของแต่ละเพศ

2. เพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างและวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างช่วงอายุ: การเพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างและการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างช่วงอายุจะทำให้ผลการวิจัยมีความครอบคลุมและมีความแม่นยำสูงขึ้น โดยเฉพาะหากต้องการวิเคราะห์เชิงลึกว่าทักษะในการเล่นบาสเกตบอลแตกต่างกันในแต่ละช่วงวัยอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- Best, J. W., and Kahn, J. V. (2006). *Research in education, 10th*. New Delhi: PHI Learning Private Ltd.
- Department of Physical Education. (2015). *Basketball coaching manual*. Bangkok: Department of Physical Education Printing House.
- Johnson, B.L., and Nelson, J.K. (1974). *Practical Measurements for Evaluation in Physical Education*. Minneapolis: Burgess Publishing Company.
- Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement, 30*(3), 607-610.
- Kitiyas, S. (2018). *Basketball skill development in higher education*. Chiang Mai: Chiang Mai University Press.

- Kulkasem, N. (2016). Measurement and evaluation of basketball skills. *Journal of Sports Development*, 7(1), 98-110.
- Mertler, C. A. (2000). Designing scoring rubrics for your classroom. *Practical Assessment, Research, and Evaluation*, 7(1), 25. DOI: 10.7275/gcy8-0w24
- Mahacharoen, N. (2017). Development of basketball skill test for university students. *Journal of Sports Science and Health*, 11(2), 145-158.
- Nitko, A. J. (1996). *Educational assessment of students*. Des Moines: Prentice-Hall Order Processing Center.
- The National Olympic Committee of Thailand under Royal Patronage. (2019). *Basketball skill development manual for students*. Bangkok: Sports Authority of Thailand Press.
- Thomas, J. R., and French, K. E. (1985). Gender differences across age in motor performance: a meta-analysis. *Psychological Bulletin*, 98(2), 260-282.
- Thomas, J. R., and Nelson, J. K. (2001). *Research methods in physical activity (4th ed.)*. Champaign: Human Kinetics.
- Patterson, J. (2018). Gender differences in sports skills development. *Journal of Sports Education*, 5(2), 123-134.
- Smith, L. J., and Johnson, R. (2016). Gender differences in basketball skill acquisition among adolescents. *International Journal of Sports Science*, 8(3), 224-234.
- Smith, A., and Jones, B. (2020). The impact of gender on sports participation and skill development. *International Journal of Sports Science*, 10(4), 450-460.
- Smoll, F. L., and Schutz, R. W. (1985). Physical fitness differences between athletes and nonathletes: Do changes occur as a function of age and sex?. *Human Movement Science*, 4(3), 189-202.
- Wilmore, J. H., and Costill, D. L. (1999). *Physiology of sport and exercise*. Champaign: Human Kinetics.